

אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

לב.

עין משפט נר מצוה

פח א ב מ"י פ"ו מהל'
מאלוה אסורות הל'
כה פסח (עשן מח) [5'
לאחין קמת] טו"ש ע"י
כימן קיל ספ"ק ד'
פ"ג א (מ"י שם פסח טס)
טור ש"ע י"ד סימן
קכ ספ"ק יג'
ד ד (מ"י טס) פסח טס
(ט"טור ש"ע י"ד סימן
ק"ג ספ"ק א):
*לימא נטור ש"ע טס
בסימן קכ ספ"ק יג'
שפתנו מפיס שלגנו יג'
וכי לא הוסיפו כלל מדין
לפתוך בתי כרעי המטה
ו"ע השמטה [ז]

רבינו הנגאל (המשך)

מן היינוט שלגנו. מהו
לסמן באותם החריטין
שכבר שרו במים אחר
ולא נשאר (א) בהן כלל
כרעי המטה רוצה בקיומו
של יין של עובדי כוכבים
על ידי דבר אחר הוא
הוא החריט שרי אותו
החריט עשוי או אסור
רבי יוחנן ורבי אלעזר חד
אסור וחד שרי: **ביתבין**
הדרודין פ"י חביות של
עץ והרקבאות תרגום
על חמת מים רבא
דמאי של עובדי כוכבים
היה ישראל כנס אבלו
הדרודין והרקבאות אסור
בשחה ומתה בתנא.
העיד שמעון בן גורא
לפני בנו של רבן גמליאל
על רבן גמליאל ששהה
ממנו בכור ולא הודו לו
נודות של עובדי כוכבים
אסור לעשות מהן שטיחין
לחמור והא נודות הללו
דרוצה בקיומן על ידי
דבר אחר ונכשיו נקטרו
וקתני דאסורין. ופריך
רבא גזירה שמה יבקע
הנוד מלא יין על עובד
כוכבים ויטילו על הקרוע
ויחפרו על גבי נודו
שנמצא משמש לאסור
אבל אלו החריטין שכבר
צראם כל צרכן ולא
יצלחו למלאכתם כלל
שרה. איני דרבן גמליאל
שהה ולרבן גמליאל אל
הודו לו והתנן בנו
לרבן גמליאל הוא
ששהה ולא הודו
לו ופריך ליעולם רבן
גמליאל ששהה הוא לא
הודו לו כל ימיו כלומר
הסיעה הנעושים אצלו הם
חלקו עליו אבל בנו
מדה לו ושהה הוא
כמו אביו. איבעי תימא
גודא תני כי ר"ג הוא
ששהה וגודע תנא אחר
חלק עליו ואמר (לו
לאביו) [ולא אביו הית]
אלא בנו של ר"ג הוא
ששהה: ועיורו לבובין.
ת"ד איהו עור לבוב כל
שקרוה כנגד הלב וקרוה

האי חלא דשיכרא דארמאי אסור כו'. הלכך לרין לזרזר בשכר
דבש שקורין מ"ט לדקוק אס מנעילין זו שמרי יין להעמיד
מהר כי יש מקומות ששופין כן ואז ודאי הוא אסור: **ומאוצר שרי**
דבסרא קא ברי. הלכך נראה דמותר לקנות כל מיני משקה מן העובדי

כוכבים כגון יין תפוחים ומי תומים
ובלגד שיראהו הישראל מושך מן
החביות ואפילו דמיהן יקרים יותר מן
היין דודאי לא עירצו יין בתוך החביות
דמסר קא סרי אצל אס לא ראהו
מושך מן החביות או הדבר מתחלק
במשקה היקר מן היין יאסור שמה
עירצו בו יין להשתכר ולהרויח אצל
אס היין יקר אין לחוש שמה עירצו
בו יין להכשיל כדאמרין לקמן (דף
לז): קיסמא דמוריסקא בלומא קיסמא
דממרסא בצרבעה לומי והא דמניא
במוספתא יין תפוחים מן האורז מותר
היה נמכר בשוק אסור מפני שמדויק
פירוש מערבינו בו יין היינו דוקא
במקום שהוא צול ואין לאסור מטעם
שמשימין המשקה בחביות שהיה בו יין
נסך דהא אמרינן לקמן דשרי למרמי
ציה (א) (ממרסא) וסיכאל: **והא הבא**
דרוצה בקיומו ע"י ד"א וקתני דאסור.
תימה אדמומינא מצרימא לומי
ממנימין דתנן נודות העובדי כוכבים
וקנקתיה יין של ישראל כנס בהם
אסורים ואסורין אסור הנאה דברי
ר"מ והא הכא דרוצה בקיומו על ידי
ד"א הוא ולא משום יין הנבלע בהם
כלל וקאמר ר"מ לאסורים צהנאה
הקנקתיה אף למכור לעובדי כוכבים
והכא ליכא לשנויי שמה יבקע וילך
ויחפרו כו' דסתם קנקתיה הם של
מכס ואינם ראוים למכור ואין לומר
דכ"ל כרבנן דמתירי דע"כ לא שרו
אלא בקנקתיה משום דלא חזו ליה
הכנוס בהם אצל מכס דלרייני דחוי
לשרותו כגמי אפי' רבנן אסרי וי"ל
לאסורים ואסורין אסור הנאה לא
קאי אקנקתיה אלא איין הכנוס בהם

ואסורין דנקטו קאי איניות נודות וקנקתיה תדע מדמקשה לקמן (דף לה): גבי כבשים דלמר רבי יוחנן אפילו ידוע שמתן (א) בהם עובד כוכבים
ולתוכו יין או חומץ מותר ופריך מ"ש ממוריים לרבי מאיר דאסור צהנאה ומשיי תמס ידוע ממשה ואי קנקתיה אסר
רבי מאיר ליפרוך מ"ש מקנקתיה דלא ידוע ממשה ואסר רבי מאיר צהנאה אלא ודאי קנקתיה לר"מ נמי שרי צהנאה והא דקאמר אסורים
לשון רביס דמשמע הנודות והקנקתיה לא קאי אלא איין שמתן הנוד וכתוך הקנקן אבל מצרימא פריך שפיר לפי סברתו שהיה סובר כמו
שאוסר רש"ג לעשות שטיחין שאסרם גם צהנאה הנאות ומסיק גזרה שמה יבקע נודו ויחפרו ע"ג נודו ויתן יין הנבלע בעור טעם ציינו
ואית ספריים דגרסי בתר כך שנויה ולמ"ד רוצה בקיומו ע"י דבר אחר דאסור מ"ש מקנקתיה דשרי דהא רוצה בקיומו ע"י ד"א הוא ומסיק
המס ליכא לאיסורא צעיניה הכא אימיה לאיסורא צעיניה ולפי גירסא זו משמע דמאן דאסר לא אסר רוצה בקיומו ע"י ד"א אלא צהנאה
הדרייני משום דאימיה לאיסורא צעיניה עוד יש לפרש דלעולם דר"מ אסר קנקתיה צהנאה למכור לעובדי כוכבים ולא תקשי לקמן להביא
דכששין דיש לחלק דבקנקתיה היינו טעמא דאסור שדרך של יין הנבלע בתוך הקנקתיה להיות נפלט והוי כמו צעין אצל יין למכור כוכבים
אינו צעין תדע דלא מקשה גבי כבשים מ"ש מיין של ישראל הכנוס בקנקתיה דאסור צהנאה לר"מ מפני יין הקנקן הנבלע בו אלא ודאי
להכי אסור דכיון שגוף היין נפלט בשל ישראל הוי כמו צעין וידוע ממשה אצל יין מתצטל צין הכששין ולא ידוע ממשה ובשמעון ה"ג לא
מ"י מותיב ממתני' דנהי דרוצה בקיומו שרי היינו כגון לסמוך כרעי המטה או לעשות שטיחין אצל למכור לעובדי כוכבים לנכנס בהן יין
שרוצה העובד כוכבים בקיומו לזוך היין לעולם אסור דאין זה רוצה בקיומו ע"י ד"א ומתני' נמי דאסר קנקתיה לר"מ צהנאה היינו דוקא
למכור לעובדי כוכבים דודאי ישימו בו יין אצל להשתמש בלגניע שם חפצו או לסמוך כרעי המטה או לעשות שטיחין אצל למכור לעובדי כוכבים לנכנס בהן יין
לאסור צהנאה לעשות שטיחין לחמור ולפי זה אין לגרום ולמאן דאסר מ"ש קנקתיה דשרי דאין ענין קנקתיה לרוצה בקיומו דהא מאן דשרי
שרי אפילו למכור לתת לתוכו יין דמותר צהנאה וא"כ היה לו להקשות אפי' למאן דשרי צהנאה בקיומו ע"י ד"א מ"מ אסור להשתמש
ציון א"כ מ"ש קנקתיה ומיהו יש לישב הגירסא וה"פ (ו) אפילו למאן דאסר כל כך צהנאה דלרייני אפילו לסמוך כרעי המטה כ"ש שהיה (א)
לאסור קנקתיה צהנאה לגמרי ומ"ש קנקתיה דשרי רבנן אף להכניס בו יין של ישראל להיות מותר צהנאה ומסיק תמס לימיה לאיסורא
צעיניה ולכן מותר צהנאה אצל חרס הדרייני אימיה לאיסורא צעיניה לפי פירוש זה משמע דמאן דאסר אסר כל רוצה בקיומו לכל שום ששמיש
ופסקינן הלכתא כמאן דאסר הלכך יש פוסקים דלרין לזרזר שמה אצל לעשות שום ששמיש צהנאה צהנאה אסור ופסקה חמץ משום דהוי רוצה
בקיומו ע"י ד"א אצל אינו נראה לר"מ מדקאמר המס לימיה לאיסורא צעיניה וכו' משמע עיכא דליכא לאיסורא צעיניה לא מיתאסר צהנאה
ומכאן פסק ר"מ דקדירות הצלעות מנשר צהנא ע"י שנתצטל בהם שמתה להשיס צתוכן דבר יבש כגון צהנאה וכן קדירות האסורות משום
חמץ בפסח מותר לתת לתוכן דבר יבש אצל דבר לח לא: **אבל** בנו מורי י"ה. לכאורה משמע דההוא רש"ג דקאמר לעיל אסור לעשות
שטיחין משום ר' יהושע בן קפוסאי קאמר וליה לא ס"ל אי נמי ר"ג דהכא הוא זקנו של רבי יצחק והוא רבי חנינא בן גמליאל אחי רש"ג אביו
של רבינו הקדוש וכן משמע בפ"ק דנדה (דף ח: ושם ד"ה והא) דרבי חנינא בן גמליאל הוא דודו של רבי משה קאמר המס דר"א קשיש מינייה
עובא והא דאמרין ס"ג דקטורה (דף מט:): שרש"ג היה קורא על עמנו עיני עולה נכפשי וגו' אף ילידי הוי צהנא אלא ולא שמייה
מהם אלא לאי תלמידין וכן א"כ אלא משמע שלא היה לו שום א"כ היה רש"ג אביו של ר"ג דיבנה שהוא זקנו של רבי:
הלכה

דורדיא. שמריס: ומאוצר. אס הביאו מן האוצר מכלי העשוי לקיים:
מסרס סרי. מסריס כשמשהין אותו: של אדריינוס קיסר. כשיצא
בגייסות מוליכן עמו: כפולה של נטפדה. והיה כל מהם קיים
והואילתו ציין זה ועשה חוק: גולפי. כלי מרס: סיורי. מדשים

האי חלא דשיכרא דארמאה אסור דמעריב
ביה דורדיא דיין נסך אמר רב אשי **ומאוצר**
שרי כיון דמעריב ביה מסרס סרי: **וחרס**
הדרייני: מא' הדרייני אמר רב יהודה אמר
שמואל חרס של הדריינים קיסר כי אתא רב
דימי אמר יקרקע בתולה היתה שלא עבדה
אדם מעולם עבדה ונמעה ורמי ליה לחמרא
בגולפי חיורי ומייצי להו לחמרייהו ומתברו
להו בחספי ודרו בהדייהו וכל היכא דמשו
תרו להו ושתי א"ר יהושע בן לוי וראשון
שלגו כשלישי שלאה איבעיא להו מהו לסמוך
בהן כרעי המטה רוצה בקיומו ע"י ד"א שרי
או אסור ת"ש דר"א ורבי יוחנן חד יאסר וחד
שרי (ו) (והלכתא כמאן דאסר) מתיבי
הדרודין והרקבאות של עובדי כוכבים יין
של ישראל כנוס בהן אסור בשתיה ומותר
בהנאה העיד שמעון בן גודא לפני בנו של
ר"ג על ר"ג ששתה ממנו בעכו ולא הודו לו
נודות של עובדי כוכבים רש"ג אומר משום
רבי יהושע בן קפוסאי אסור לעשות מהן
שטיחין לחמור והא הכא דרוצה בקיומו ע"י
דבר אחר וקתני דאסור ולישמך קנקתיה של עובדי כוכבים ליתסור ליתסור
מאי שנא נודות ומ"ש קנקתיה (ו) אמר רבא גזירה שמה יבקע נודו ויטלנו
ויחפרנו על גבי נודו ולמ"ד רוצה בקיומו על ידי ד"א אסור מ"ש קנקתיה דשרו
אמר לך התם ליתיה לאיסוריה בעיניה הכא איתיה לאיסוריה בעיניה: ולא
הודו לו: ורמינהי יין הבא ברקבאות של עובדי כוכבים אסור בשתיה
ומותר בהנאה העיד שמעון בן גודא לפני בנו של ר"ג על ר"ג ששתה ממנו
בעכו והודו לו מאי הודו לו דקאמר התם כל שיעתו אבל בנו מודי ליה
איבעית אימא גודא לחוד וגודע לחוד: ועיורו לבובין: תנו רבנן איזהו עור
לבוב כל שקרוע כנגד הלב וקרוה כמין ארובה יש עליו קורט דם אסור

כל שקרוע כנגד הלב.
שנקטין כנגד הלב קרע
עגול ודך אותו נקט
הואילא הלימוין והקנקתיה
לעשות כוכבים ותקיעת
עמ"ס אסור צהנאה
(מתורה כח).

רבינו הנגאל

חלא דשיכרא דארמאי
אסור דמעריב ביה דורדיא
דיין נסך אמר רב
אשי מאוצר שרי דאס
אתא דערובי בהו מיסרא
הוי סרי: **ירוש'** חדא
איתתא הוה רחמיה למעבד
מצוואתא ובעלה הוה
סני למעבד מצוואתא
אתא מסכן ויהב קופיר
וראל ארגישת בבעלה
אטמרהיה בעיליהו' תבת
קופיר בעלה ואל דומק
ליה אתא חזיהו אבל
מהווא בעיליאל איתער
בעלה בצא למיכל בעלה
תבשילא דטעמיה חיזיא
שרי ההוא דבעיליהויה
צווח ליה לא תיכול
ואינו אסור משום ייחוד
דכתוב כי נאפו ודס
כדייהם מינו דלא חשיד
כדם לא חשיד בניאוף:
וחרש הדרייני. הדרייניס
קיסר טעם פניס והקנקת
בתולה שלא נעבדה
מעולם עבדה ונמעה רמא
להווא חמרא בגולפי
חיורי דרייני לחמרא כמי
פסגו ותרבו להו בחספי
ודרי להו בהדייהו וכל
היכא דמטי תרו ליה
מהנה חרשי ושתי אותו
היו הוצא מאותן החריטין
והוא חזק. השלישי שלהן
פ"י ששהה אותן במים
פעם ופעמים ושהה ועוד
בפסח השלישית יין חזק

(א) לכאורה דברי רבינו אל
לרין צהנא יין דמריי סכני
שהוא נמיס ולא נפטר בהם
יין אלא יאסור רוצה
בקיומו ו"ע. (ז) נראה דני'
אחרת ה"י ל' לנינו ו"ל
בצרימא השנייה דשמעון בן
גודא העיד דמי של ר"ג הוא
דשתה.

(א) מנדבי הכל"ש בסימן ח
מוכח דלא גריס ל"י חיות
(הללו). (ב) ומוספתא פ"ה
ה"י (ג) מדברי מוס' נראה
דל"ג ליה. (ד) ומוספי פ"ה
ה"י (ה) וגרי העינין
(קדור). (ו) צהנאשית (כא),
(ז) מהר"מ מ"ו.

הגהות הב"ח

(א) גמ' ומ"ש קנקתיה
אלא אמר רבא:
(ב) רש"י ד"ה שטיחין
דרוצה בקיומו על יין ע"י
ד"א וקתני דאסור ל"ל
ותיבת דאשוי ממקום
(ג) הו"ב ד"ה והא וכו'
אפילו ידוע שמתן עובד
כוכבים לחובן מן ל"ל
ותיבת בהם שטיחין:
(ד) בא"ד ל"ל ותיבת אפילו
במקום (ה) בא"ד כ"ש
שהיה לו לאסור:

לעני רש"י

בשטי"ש. אופקים.
קרישטי"א. גלד (כעור,
אחר פצע).

מוסף רש"י

כל שקרוע כנגד הלב.
שנקטין כנגד הלב קרע
עגול ודך אותו נקט
הואילא הלימוין והקנקתיה
לעשות כוכבים ותקיעת
עמ"ס אסור צהנאה
(מתורה כח).

אין מעמידין פרק שני עבודה זרה

לג.

עין משפט
גר מצוה

(א) עין מוספת לעיל יב:
 ד"ה אלז ועין העט
 חספסות לעיל יג. ד"ה
 מעות, (ב) עין מוספת
 לעיל יב. ד"ה דמותה,
 (ג) [מוספת פ"ה ה"ז],
 (ד) לענין שומר להכניס
 אצל מ"מ הלכה:
 גר"מ.

הגהות הב"ח

(א) נ"ב ג"ה דרכא
 למימר קמיה דרב אשי
 הו"מ: (ב) ר"ש ד"ה
 דמות היינו זיקי ושל
 עור הדי: (ג) ה"ב ד"ה
 (ד) ק"ה הקוס: ק"ו פ"י
 חשש מותרין דולח ב"ל
 ופיתא פ"י ממק:
 (ה) ב"א י"ט י"ט וזמין
 פ"י וזמין נמי אסורין
 ואפי: (ו) ב"א חמ"ח
 לטעמיה חרא שן על
 עין: (ז) ד"ה וכו' לא
 משמע אבל מ"מ הלכה:

רבינו חננאל

(א) ישראל ההולך לתפוח
 בין בהליכה בין בחזרה
 אסור: ת"ר עובד כוכבים
 ההולך ליריד (ב) בהליכה
 מותר ולמא הדר כ"ה
 בחזרה אסור ומקשינן
 אמאי בחזרה אסור
 דאמרינן דלמא עבודת
 כוכבים זבין ומתעורר דמי
 עבודת כוכבים הנהו עובד
 כוכבים נמי נימא הכי.
 ופרקינן עובד כוכבים דלא
 אפשר ליה דלא למיזל
 ליריד אבא ארוחיה שקל
 גלימא חרונגא דאית ליה
 בדיה ומובין ופיתא
 שבידו ידמי חזרתה ונתת
 אבל ישראל אילו הוה ליה
 חזרתה הכא הוה מובין
 ליה. אלא לא אול ליריד
 אלא למובין עבודת
 כוכבים דלא משבח
 לזבנא דכא: ירושלמי
 א"ר מנא צריכין אנן
 למיחש מה דבתיבתא
 חששין אסיר למיחש פריטי
 גו פומא פיתא חותי בי
 שיחיא ובשילא חותי
 ערסא ממצע סיבנא גו
 אחרונא או גו פמולא:
 א"ר יוסי בר אבין כל
 יזע האדם סם המת חרין
 מדינת המרים בשבת בסוף
 פ"ל כחב הקדש וזו נכח:
 א"ר אבא בר כהנא רבי
 חננאל החיד לבית רבי
 לשתות יין הבא בקינות
 של עובדי כוכבים בחזרה
 אחו ולא ידענא אי משום
 דסבר לה כ"י אליעזר
 דמחיר בחותם אחר אי
 משום אימחא רבי נשיאה:
פוסקא גירסת העובדי
 כוכבים וקנקניה ויין
 ישראל כנס בהו אסורין
 ואיסורן איסור הנאה דברי
 ר"מ וחכ"א אין איסורן
 איסור נהנה: ת"ר נודות
 העובדי כוכבים גרודים
 חדשים מותרין מוספין
 אסורין עובד כוכבים
 ריבבן ועיבדן נותן לחותבן

צד א מ"י פ"ט מהל'
 עבודת כוכבים הל'
 יח סמג לחין מה סור ש"ע
 י"ד פ"י קמח מ"י"א:
 צד ב ג מ"י שם סמג שם
 ט"ע י"ד סמג
 קמח סמג ה' ובהנה:
 צד ד מ"י שם הלכה ב'
 ופמג שם קמח מ"י"ד
 פ"י קמח סמג ה':
 צד ה מ"י פ"יא מהלכות
 מאלכות אסורות הל'
 ח סמג לחין קמח טור
 ש"ע י"ד סמג קלה סמג
 ח ו"ע"ש וכן סמג גראסות
 מתלפת:
 צד ו ז ט מ"י שם
 הלכה טו סמג שם
 טור ש"ע שם פ"י"ד ח'
 וסמג ד' וסמג י"ן:
 צד י מ"י שם הל' טו
 וסמג שם ט"ע י"ד
 י"ד סמג קלו סמג ד':

רבינו חננאל (המשך)
 יין כ"י. אוקימנא בין
 שנותן בנוד למתקו דקא
 אול לאיכוד שיעשה
 כנותן מים לטיט ופירש
 בירושלמי אין עובד
 כוכבים עשוי לנסך ע"ג
 דרב מיאוס אבל עובד
 כוכבים דשד"י יין בי מילחי
 אסיר. סוגיא
 דירשאל אסיר. הגדות
 דשמעתא הגדות
 והקנקנים לא שנו דידן
 ונתנו בהו עובדי כוכבים
 יין ולא שנו דידהו הורה
 ר' אמי הלכה למעשה
 כמלאן ג' ימים ומעין.
 ואמר רבא צריך לעון כל
 מעת לעת: ת"ר קנקני
 של עובדי כוכבים חדשים
 מותרין ישנים ומוספין
 אסורין עובד כוכבים נותן
 לחותבן יין ישראל נותן
 לחותבן מים עובד כוכבים
 נותן לחותבן מים ישראל
 נותן לחותבן יין עובד
 כוכבים נותן לחותבן יין
 ישראל נותן לחותבן ציר או
 מוריים ואינו חושש.

שנקלף דיין ששכשך סגני כדמוכח צ"ל אחרון (לקמן דף ע"ד): דפרין
 מההוא דלע"פ שנקלף הזפת אסורה להחיל דגמ ומחן שאינם
 זפומין ויין ששם נשעת זפיתה אינו אלא כוורק מים לטיט חדשים
 זפומים אסורים פ"י חדשים שדומה שלא היה צהס יין מעולם אפי"ה
 אסורים שמאחר שהם זפומים דלמא
 רמא צהו עובד כוכבים חמרא ולא
 ידעיה והזפת מצליע זפ"ש שאין מכניסין
 לקיום לריבין יערוו מפני שהזפת
 מצליע חף בפעם אחת ומסיים צה
 עובד כוכבים ריצבן ועבדן כ"י
 וצריימא אחרת מניח קנקנים של
 עובדי כוכבים חדשים מותרין ישנים
 ומוספין אסורין פ"י חדשים מותרין
 (א) פ"י דודאי עובד כוכבים לא נתן
 צהס יין מעולם כי מאחר שאינם
 זפומין אילו נתן צהס יין מינכר ישנים
 זפומין (ה) נמי אסורין ואפילו נראין
 חדשים כי שמא נתן צהו העובד
 כוכבים יין ואינו ניכר ישנים אפי"ה לא
 נתן צו אלא פעם אחת אסורין מפני
 שמכניסין לקיום ולפי שיטת ר"ת יש
 לאסור קנ"ש וישנו"ש ש'לנו הפוסקים
 צמגע עובד כוכבים זכרין והגפיל
 אותם או לפשות צהס יין וישנו"ש
 שאין מכניסין לקיום כדן נודות זפומות
 וכן אם קנה אותם חדשים זפומים מן
 העובד כוכבים הכל כדן נודות וקשה
 ממנהג העולם שנהגו צכ"ת לקנות
 חדשים מן העובדי כוכבים ואין עושין
 כהן לא ערוו ולא הגעלה ור"י היה
 מפרש לשב המנהג דדוקא צימיהס
 שהיו רגילים להטיל צהס יין נשעת
 זפיתה יש לאסור דנהי דין נשעת
 זפיתה אינו אלא כוורק מים לטיט
 כדפרשימ גבי נודות יש לחוש שמא
 אחרי כן הטיל שם יין ולא ידע אצל
 עתה שאין רגילין להטיל צהס יין
 נשעת זפיתה אם נתן צהס יין אחר
 זפיתה היה ניכר ומ"מ שלנו שגגע
 העובד כוכבים צמסקה טופח לא
 מלינו הימר ור"ת עלמנו חור צו עובד
 והתחיל להחיל צהס שלנו צמגע טעם
 כוכבים ששכשך צעלמא והראה טעם
 משום דליכא חמרי לטיבומח (א) דהא
 שהן של עין ולא נבלע צהס היין כ"כ
 ע"י זפת ולא דמי לנודות שהן של
 עור וכך הוה לבלוע יומר ע"י זפיתה
 ועוד כי אינם ערודות כ"כ ציין ולא
 דמי לכלי הגמ ומחן ומספך דלקמן
 שהיין נבלע צהס ע"י זפיתה לפי שהן
 ערודות ציין וכח"ר צדוק כי אעפ"כ
 לא היה עושה מעשה לכתחלה להמירן
 בשכשך אצל צדיענד אם נתנו צהס
 יין אחר מגע העובד כוכבים לא היה
 אוסר: צימומא צצרימא דקנקנים
 מניח צתוספתא ושכנס צהס עובד
 כוכבים מים ישראל מותר להכניס
 לתוכס יין ושכנס צה עובד כוכבים יין ישראל נותן לחותבן יין או מוריים רוצה
 לומר לכתחלה יתנו שם כמו שכר או דוקא צדיענד יתן יין אחריו דליר שורק וניחא דפשיטא ליה לתלמודא צסמוך
 ציר שורק אור לא כ"ש אצל לגירסת הספרים דגרסי עובד כוכבים נותן לחותבן יין ישראל נותן לחותבן יין
 לכתחלה קאמר דהא קמיני צהדיח נותן ועוד קשה מנא ליה לתלמודא דליר שורק (א) לליין שמונת ליכנס צו יין אחריו: **עובד** כוכבים ריבבן
 וצתוספתא גריס ריבבן ונראה דריצבן וריצבן הכל אחד וה"ג צמסקת צנת פרק אלו קשרים (דף ק"ה). כל תלמיד חכם שנמלא צב על
 צגדו חיצי מיתה ונאמר לה רבד: **האי** עובד כוכבים דשרא חמרא צבי מ"י"ח. פ"ה צכלי מלא מלא וקשה דמה עיין זה לגבי וזקמ מים לטיט
 הכי טעמו ניכר צמלא ומאי סלקא דעתיה דרב פפי לכך פ"ת לבי מילחי מקוס עשיית המלא וקאמר רב (צ"ד) [פ"ה דלע"פ] שהעובד כוכבים
 משליך שם יין המלא מותר מפני שהאור שורפו וכלה שם כוורק מים לטיט כי גס טעם היין אינו ניכר צו ורב אשי פריך דמ"מ לא איל
 לצבד כמו נודות דזוהמא העור מצבלת היין ואומר ר"ת כי האי צתקפתא דרב אשי אינה אלא דחויא צעלמא כלומר דמרב צבד לא תשמע
 (א) אלא מכל מקוס הלכה כרב פפי ומתוך כך המירו המלא חף על פי שרגילים שמשמיים עליו דס צשעת רמיחה ללצבו: